

VIATGES

Passejant per l'Empordà

text i fotografies: Josepa Blanch

Rec als aiguamolls de l'Empordà

Cap de setmana de concert de comiat de Lluís Llach. Arreu es copsava la Catalunya que pensa i parla amb la resta del món amb la seva pròpia cultura, amb els seus músics, amb els seus poetes. La Catalunya ufana dels seus paisatges, de la seva llengua, de la seva identitat; també dels seus somnis a mig camí de la realitat.

Com diu el poeta, "el meu país és tan petit, que quan el sol se'n va a dormir, mai no està prou segur d'haver-lo vist". País petit, però ric i d'una bellesa captivadora, ben palesa a l'Alt Empordà, on s'apleguen la muntanya, la serralada del Canigó i l'Albera, ara enfarinades de neu; la plana, vasta i fèrtil, i el mar, aquest Mediterrani preciós, que marca una costa brava aspra i esquerpa, producte de la tramuntana, que hi sovinteja i hi bufa amb força i que hi dibuixa un paratge d'espaldats amb roques singulars, i on es van poder inspirar surrealistes com Dalí.

Ens estem a Castelló d'Empúries, petit poblet endreçat i tranquil, amb una gran església, de la qual els vilatans n'estan molt orgullosos, ja que al cap dels anys han aconseguit de poder-la anomenar basilica menor, categoria autoritzada per Roma, després dels molts entrebancs que fins aleshores els havien posat des del bisbat de Girona, des de Barcelona i també des de Madrid. Evidentment i com sempre, no són només els polítics els que posen pals a les rodes per donar més relleu o autonomia al més feble; tampoc els que regeixen l'església no es guien per la tolerància o per les llibertats. Fem petar la xerrada amb un avi del poble, que és qui també ens explica que molts dels habitants, gairebé

fixos, de Castelló d'Empúries són alemanys ja jubilats que han trobat, en aquesta zona de Catalunya, la pau i el benestar.

Matí de tramuntana important. Malgrat el vent que bufa de valent, ens n'anem a visitar els Aiguamolls de l'Empordà. Seguim les rutes senyalades, ens distreu el sorollós repicar del bec de les cigonyes. Un munt de nius dalt dels arbres ens fa comentar la semblança amb una pleta, tots habitats, alguns amb les aus covant. Altres ocells volen amb les seves ales ben esteses fent front al vent. A l'aigua embassada i amb llot, s'hi reflecteixen els esbarzers, els freixes i els lliris d'aigua a punt d'esclatar. Els punts d'aguait, amb els cartells explicatius de tot el que es pot veure, i també de la flora, són molt entenedors. A les llacunes, milers d'ànecs, de bonics colors tornassolats, pesquen i neden plàcidament. Les antigues sitges per al magatzematge de l'arròs, que ara aquí ja no es conrea, serveixen de privilegiat mirador per veure, a més de molts ocells, les daines i els

Sitja als aiguamolls de l'Empordà

Sant Pere de Rodès

cavalls que, procedents de la Camarga, habiten tota aquesta zona d'aiguamolls que fan les desembocadures del Fluvià i de la Muga. A les moltes escales per arribar a dalt, i perquè la pujada sigui més distreta, hi ha petges, dibuixades i identificades, d'animals que habiten el parc.

Per acabar-nos de ben ventilar, visitem Sant Martí d'Empúries i les ruïnes gregues i romanes d'Empúries. Pel camí que porta de la bonica vila de Sant Martí cap a les ruïnes, tot ens meravella. El cel, d'un blau intens, està solcat de núvols blancs esfilagarsats, de mil formes que canvien mentre els estem mirant. Els pins, autòctons, frondosos i fermes, tenen les branques amb la fulla verda i grassa, i belluguen amb el ritme que els marca la tramuntana. El mar, força enfadat i ben arrissat, és ple d'escuma blanca sobre mil tonalitats de blau: a voltes d'un blau gris encomanat del cel boirós; a voltes d'un blau verd on llueix el sol; a voltes d'un blau marí quan l'ombra del penya-segat li cau al damunt.

Cal fer esment de la brillant gastronomia empordanesa. Gairebé imprescindible per fer una bona passejada, fem un bon dinar i tastem un vi denominació Empordà, que trobem boníssim. A la tarda, voltem els pobles de la plana enmig de garrics, alzines sureres, oliveres i vinyes, buscant el celler per poder comprar una mica de bon vi d'aquesta vasta terra, que també ens ofereix un oli d'oliva excel·lent.

Per acabar el cap de setmana, encara ens queda temps per anar a Sant Pere de Rodès. Situat en un lloc privilegiat, aquest antic monestir de l'orde benedictina està clavat a la muntanya de Verdura, al mig del Parc Natural del Cap de Creus. Durant els segles XII i XIII va ser un dels centres de poder espiritual, econòmic i polític de la zona. Més tard, va anar passant per diferents etapes, fins arribar a l'època de la desamortització, al segle XIX, que és quan es produí la definitiva extinció de la comunitat de monjos. Molt ben restaurat i documentat, és un plaer la visita. Meravella veure les estructures circulars, voltes fetes de pedra del país, que aguanten tot l'edifici.

El paisatge des de l'abadia és impressionant. Fins arribar al mar, feixes de pedra seca que marquen les antigues vinyes i conreus. Dòlmens i ermites, companys del pelegrí que anava a buscar aixopluc al monestir, estan perduts al mig del no-res. Més enllà, retallat, entre la muntanya i el mar, veiem el Port de la Selva, Colera, i la gran extensió rocallosa del Cap de Creus. ●

Galeria

EXPOSICIONS
OBRA PERMANENT

PASSEIG DE LA PLAÇA MAJOR, 27
08201 Sabadell • Telf./fax 93 727 37 94